

תזונה

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

כשמישיח יבוא תינף ומיד - אפוא ומיין ושיין ושיין חכבשים
חראויים לקרבן (בפסח שיני) ואיד יספיקו לבדקם ממוס?

ראר שטוד 5

ערב שבת קודש פ' אמור
הי' תהא שנת סגולה

שמ

ידי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"י"ר

בתוספת:

'קדו המיליון'

שיע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

הצורך לפסוק דין שמשיח

צדקנו צריך לבוא תלכף ומיד

ב' קטעים מרשימת דברי כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א בעת ביקור הרבנים הראשיים בארץ הקודש הרב אברהם הכהן שפירא שליט"א וחרב מרדכי אליהו שליט"א – יום ג' פ' בהר, י"א אייר ה'תשמ"ט –

הוגה ע"י כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א

(מתוך ספר השיחות תשמ"ט ח"ב ע' 741 ואילך וע' 750 ואילך)

יבא משיח ויבנה ביהמ"ק בין פסח ראשון לשיני, שיש בוה פלוגמא בירושלמי³ צינן לישראל לבנות בית הבדיוה, יחיד נושה פסח שני ואין ציבור עושיין פסח שני, ר' יודא אומר ציבור נושה פסח שני⁴ [וקשור גם עם הפלוגמא בבבלי⁵ אם פסח שני דרגל בפני עצמו הוא, או 'תשלומוין דראשון הוא']⁶, והאריך בוה החז"א⁵, לאחר שמתקדים ש"ל אליו דאב"א, הוא ולכשבוא אלהו ויאמר מ"מ תורה היא כ"י⁷.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: גם הפס"ד של

- 5) שו"ת יסעף אומג סי"ז.
- 6) נגבים ל' גב, וראה ב"מ ת"ט, ב.
- 7) דאה גם לכו"ש ח"ב ע' 218 ואילך. ושי"י.

- 1) דאה לקו"ש ח"ח ע' 54 ואילך. ושי"י.
- 2) אמור כג. טו.
- 3) פסחים פ"ט ח"א.
- 4) פסחים צג. א.

מזהו "זכרון תרועה"?

בקשר עם פ' השבוע – פ' אמור, מובא בוה צילום נודד (מוקטן במקצת) ממענה כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א לשאלות המניחים בשיחת ש"פ בהעלותך ה'תשיכ"ז בביאור על פריש"י בפרשתנו (כג, כד)

(דפס ב'שיחות קודש" תשיכ"ז ח"ב ע' 5-194. וראה לקו"ש ח"ב ע' 103 ואילך) [צילום של חלק נוסף ממענה הרבי בענין זה הובא ב'יחי המלך" קנג ע' 19]

להלן פיענוח הכת"ק:

והובא בהתעודות פ' בהעלותך רק בדרך אגב (ובמילא גם בקיצור).

ובקצרה: הקושיא תקנת' בפ' אמור: זכרון תרועה – תיבות תגלות בלה"ק, ומה הקושיא לרש"י לפיש מה בוה בכלל? ועכ"ל דרש"י פארטייטשט תנבן (נטעם) הצינוי **תמב** (משא"ל "שבתו" מקרא קדש") זה שיזכור תרועה [ולא כטעות הוושם, שרש"י מפרש ע"ד הפשט בפשט – שהרי לא מזכיר רש"י "זר"ב" וכיו"ב: זכרון תרועה – זכרון עקדת יצחק!:]

– וגם אין לחרוץ (בדוחק עכ"פ) שיזכרו (זכות קיומם) מצות תק"ש בר"ה, שעדיין לא נצטוו ע"י.

ומפרש"י (ע"ד זכור את יה"ש "תנו לב לזכור" את יוה"ש) דזכרון תרועה יהי באופן דזיכרו פסוקי זכרונות (ע"ד הני"ל, אלא שכאן הוא בנוגע לתרועה, ולכן ע"ל) ופסוקי שופרות

[אלא דבשבת ל"ג הגבלה בזמן – ולכן פריש"י "תמיד" (ובמילא תוכבת גם להוסף: דאם נדמן כו') בשור המשקים מוגבל "כאשר ייטב לך", וכאן בחדש הז' בא' לחודש] [כאן מופיע ב"שיחות קודש" המענה שחובב ב"יחי המלך" הנוכח לעיל: המו"ל]

עפתה"ל מתרוץ ג"כ: 1) ולא התתיק רש"י בפנים תיבת תרועה.

2) הקס"ד דרמב"ן להקשות למה לא כ' רש"י גם ע"ד פסוקי מלכיות (ובפרט שתתיק מוסיף שזה נלמד ממק"א!].

3) הנידסא ברש"י (אלא שהקשו על"י במפרשי רש"י) המוסיפה גם פסוקי מלכיות (דחו שייד לפעולות זכרון תרועה (ובמו קול שופר דמתן תורה. ו"תפסקת הקול" "סילוק שכניה" ונתפעל מזכיר את הפועל).

ונוד.

שומעים שעובים רוצים לבוא "על עסקי תבן וקש" – אזי כאשר מדובר על מקום שעל-ידי תבן ש"זתהא הארץ נוחה ליכשב עליהם בכלל-זיוין ומחללן עליהם את השבת".

וזה ישנה הבטחה שהלחץ יתבטל – כפי שראו כבר בכמה עניינים שעליהם עמדו בתוקף. וכאמור, אין זו שאלה הקשורה באיסור והיתר או סומאה וטהרה – אלא זו שאלה של פיקוח-נפש ממש, שזוהי דעתם של כל המומחים לענייני צבא ובטחון ללא יוצא מן הכלל. ואפילו המגיל שאמר אחרת, הסיף מיד, שמסידת סטח אכן **תמדיל** את הסכנה של פיקוח-נפש, אלא שישנם חשבוניות (שוקוקים לישא-הן בעיני המג' וכו') שעבורם צריכים להעמיד בסכנה כמה נפשות מיוחדות (כפי שה', רחמנא-ליצילן, בחודשים שעבדו) – העיקר שינסו ללכת בדרך הזו.

– בדרך זו ניסו ללכת כבר כמה פעמים, אחרי כל מלחמה שהיתה בעבר, ניסו ללכת בדרך זו, ובכל פעם זה הסתיים בקרבנות של נפשות ישראל במפעל ממש.

. ויהי"ד שהיות ומצאצא אנו במוצ"ש, ביום שאין אומרים בו חתונן ובחבבה להקב"ה – שלו מורים על המרכבה – שבפמניוית כל בני ישראל עומדים באופן דמורכבה להקב"ה – שכל העניינים יהיו בחסד וברחמים ובקרב ממש – שיקחו "ללי זיוין" וישבו את כל הגבול ובפוט הגבול המזרחי, ובאופן ד"בדלכי נועם" אבל "בשצאת חדא ובאנעא חדא", שזוהי הדרך החייה של-יהוה וראו שמתכוונים לכך באמת, ובמילא זו הדרך החייה שעל-ידה יפעלו, וכפי שראו בעבר, שהדברים שעליהם עמדו בתוקף לא רק בדברים אלא גם במעשה – אזי לא התווכחו, ואדבה, עוד עזרו לה.

וכן תהי' לנו, שבקרב ממש ובשעצאת חדא ובאנעא חדא יערה עליהם רוח ממרום, ושלא ישל את כל העולם עם תוכנות שיהיו בעוד שלישי שנים, שנתיים, שנה או אפי' חודש – אלא ישבו את כל הגבול המזרחי תיכף ומיד עם נחודים "חיים" ("לעבעדיקע אדד"), וקישרו אותם עם "תורת חיים" שניתנה מ"ה' אלקים חיים", בארץ הלז המשמית – ארץ הקודש, שמשם נמשך הענין דהשגחה פרטית על כל היהודים בכל הארצות, ש"לא ינום ולא ישן שומר ישראל".

וזאי יתבטל מיד הלחץ, ואדבה, יקויים הפסוק "גם אויבי ישלים אתו", והם עוד יתתפכו למסייעים בעניינים שבהם יש לסייע ליהודים.

ותהי' שלמות הארץ לבטולת', יחד עם שלמות התורה, לימוד התורה וקיום המצוות, יחד עם הענין דשלמות העם, שזה כולל את ביטול הגזירה ד"מיתו יהודי", ויחד עם זאת לא להתאייש מאף יהודי, שהרי "אע"פ שחטא ישראל הוא", ו"בדאי סיפון לעשות תשובה", וכליו שנוצצאים במי המלות האחרונים – בודאי הוא יעשה תשובה בקרב ממש.

וילכו בריקוד לקבל פני משיח צדקנו, יבוא ויגאלנו ויולכנו קוממויות לארצנו, ובגאולה האמיתית והשלמה.

(מטעים משיחת מוצאי ש"פ אמור, אור ל"ד אייר, פסח שני ה'תשל"ח – בלתי חנוכה)

הפסח ביללה זה, יזכה אותנו להקריב ולאכול פסח שני, ולכן מסיימים "כמו שנואמר על מצות ומורורים יאכלוה".

כ"ק אדמו"ר שליט"א: בשנה זו חל פסח שני בערב שבת, וכיון שכבר מנבטח לון לישראל שאין אליהו בא בערבי שבתות¹⁰, יצטרך לבוא (כלל המאורח) ביום המשיגי, ומה טוב שיבא עוד לפני¹¹, ביום הרביעי, כלומר, **מחר בבוקר!**

חרב אלהו שליט"א: כתיב¹² "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות", והרי, ביציאתך היחה הגאולה פחות משיעור חינוך, דקות ספורות בלבד!

כ"ק אדמו"ר שליט"א: ואם ביציאת כן, בגאולה העתידה על אחת כמה וכמה – כדאיאת בהרצ"ו שהגאולה העתידה תהי' באופן של "נפלאות" אפילו לגבי הנוסים האחרות והמופתים (עשר מכות, המישיים מכות, מאתיים מכות, מאתיים וחמישיים מכות¹⁴) שהיו ביציאתם.

חרב אלהו שליט"א: מ"ש "אראנו נפלאות", משמע, ש"נפלאות" ישנם גם עכשיו, אלא שלא רואים אותם, ולכן נאמר "אראנו נפלאות", שיראו הנפלאות בפועל.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: לכאורה מפורש הדבר בגמרא¹⁵ – "אפילו בעל הנס אינו מכיר בניסו", ולא עוד, אלא, שזהו נס גדול, שעצמו¹⁶ "לעיושה נפלאות גדולות לבד", ש"הוא לבד יודע שהוא נס¹⁷", אבל אעפ"כ, אין זה דומה לנס שרואה ומכיר בעל הנס,

משך זמן לפני פסח שני, כדי שסיפיקו לסיים הפלפול והשק"ט ולבוא למסקנת הענין קודם זמן הקרבת פסח שני.

חרב שפירא שליט"א: יש מפורשים שמ"ש בהגדה בברכת אשר גאלנו כן. יגיענו **למועדים ולגלים אחרים** – קאי על פסח שני, היינו, שמתפללים ומבקשים שיבוא משיח צדקנו ונזכה להקריב פסח שני, כהדעה (בירושלמי, ור"ה בתוספתא⁸) שגם "צינבר עושה פסח שני" (ויש פירוש נוסף – שקאי על המועדים שבמגילת תענית, שאף ש"בטלה מגילת תענית⁹", יחזרו גם מועדים אלו בגאולה העתידה, ועד"ז בנוגע ל"מועדים" החדשים שיתתפכו מימי הצומות כו').

כ"ק אדמו"ר שליט"א: אבל מהמשך הברכה, "ונאל שם מן הזבחים ומן הפסחים", גם קרב חגיגה – מוכח שלא מדובר אודות פסח שני, אלא אודות פסח ראשון, היינו, שהתפלל והבקשה היא שנוכה להקריב קרבן פסח ב"ד ניסן דשנה הבאה.

ובכל אופן, בנוגע לעצם התפלה והבקשה על ביאת משיח צדקנו לפני פסח שני (והקרבן פסח שני) – בודאי אין מקום לזיכות, כולם מסיכומים ורוצים שמשחיה יבוא תיכף ומיד, ואז, נלפלפ בנוגע להקרבן פסח שני בשנה זו.

חרב אלהו שליט"א: דודי הרה"צ חוסן צדקה פירש מ"ש ב"כורד" "כז עשה הלל כו' לקיים מה שנואמר¹⁰ על מצות ומורורים יאכלוה" – פסוק שנואמר בפסח שני, לרמז, שמבקשים מהש"ת שכליך שלאל ונינו לאכול

(8) פסחים פ"א ח"א.

(9) ר"ה ת"ב.

(10) בעלותו ט"א.

(11) עירובין מג"ב.

(12) מכתב ז' טו.

(13) ראה אורח"ת ר"ד עה"פ (ע' תפס). ושי"ט.

(14) המה של פסח (ממכלבוא בשלח יד, לא).

(15) נדה לא, א.

(16) תהלים קל"ד, ד.

(17) פ"ש"ל נהל שם. ראה ר"ה לעישה נפלאות תש"ד.

22ז - שהיו מעבידין אותה דוד הענון, שדרכו היו יכולים לראות מה נעשה בפנים, כדאיתא בתוספות²². ואלי תהי' גם בליקת הקרבן פסח בכ"ז, כלומר, באופן נסי.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: הענון - ה' במדבר, אבל לאחר הכניסה לארץ ישראל - צ"ע אם היתה מציאות כזו אפילו בנוגע לפרה אדומה. ובונוגע לשאר הקרבנות, תמידים כסדרם ומוספים כהלכתם - כנראה לא סמכו על בדיקה של נס (ע"י ענון וכי"ב), אלא בדקו בדרך הטבע, באור טבעי, וכמפורש

ובלשון
במשנה²⁴ בנוגע לשחיטת התמיד ש"היו מבקרו אותו (סמון לשחיטה, מלבד הביקור מבערב ביקור ד' ימים) לאור האבוקות".

וגם בנוגע לפרה אדומה - כתב הרמב"ם²⁵ "תשע פרות אדומות נעשו משונצטו במצוה זו עד שחרב הבית בשני". העשירית יעשה תמיד

המשיח, ולכן, פטורים אנו משקו"ט ביה, משאי"ל בנוגע לשאר הקרבנות שהם (כ"ק אדמו"ר שליט"א חידק והצביע לעבר הרב שפירא הכהן שליט"א) על אחריות הכהן.

22) שולחן בית יצחק י"ד סל"ט. שולחן משטייע שלום ס"ב.

23) ד"ה וכו' לאורה - שבת כג, ב.
24) תמיד פ"ג (ל' רע"ב). רמב"ם הל' תמידין ומנסין פ"א ח"ט.

25) הל' פרה אדומה ס"ג.

שאז, צריך לבדוק על חוסר¹⁸, וכיון שלעתיד לבוא "אראנו ופלאות", יצטרכו לבדוק על נפלאות אלו, ואולי יצטרכו לבדוק גם שהחינו. **הרב אלהו שליט"א:** יצטרכו לבדוק שהחינו גם על אכילת פסח שני, וכן הכהן שיקריב הפסח יצטרך לבדוק שהחינו גם על ההקדבה. השאלה היא, אבל, אפוא ומניין ישנו הכבשים הראויים לקרבן, ואיך יספיקו לבדוקם ממונם?

מצינו שמשיח צדקנו (אלהו הנביא) ותגלה תהילה בגליל; אבל, איש לא יקפיד גם אם אליהו הנביא יבוא בחו"ל, אפילו בברוקלין, ולמחרתו יבוא משיח לסכריא

כ"ק אדמו"ר שליט"א: אמת במדרש¹⁹ שאלהיו תגביא מקיבו תמידין בכל יום, וכיון שכן, בודאי ישנם גם כבשים הראויים לעוד קרבנות מן המוכן. ובענין זה יכולים לסמוך גם על אליהו הנביא, שחרג, לא מדובר כאן על פסק דין הלכתי (שאי אפשר לפסוק ע"פ נבואה, כ"ל), כי אם, על בירור המציאות (שאינו בו מוס), וכשנביא אומר שרואה בנבואה שאין בו מום, חשיב בדק ממום. ונצ"ע.

הרב אליהו שליט"א: בנוגע לפרה אדומה ארתא בתרגום יונתן בן עזיאל²⁰ שארץ לברדקה ב"ח טריפות. ולכאורה, איך אפשר לברדקה מטריפות כש"שיריפתה לשהיא שלילמה²¹, ומתציצים על

18) ראה ברכות ה', ב. אנציק. תלמודית ערך ברכות הודאה (ע' שיטו ואילק). וש"נ.

19) חובב במש"מ מאמר אפ"ח ח"ג סכ"ג.
20) חוקת יט, ג.
21) חולין י"א, א.

לא היתה כזאת מעולם. לא רק בעם ישראל אלא אפילו אצל הגויים:

וכאמור, הכל מודים שהיא המומחה, ושהיא אמר את האמת כמות-שירהא - ואעפ"י מתוכיחים ללא הרף: אוד אמר שזה ענין פולטי, והשני אמר שזה ענין בטחוני; אחד אמר שאת-זה צריך לומר שר, והשני אמר שמגדל צריך לומר זאת, או מטסכל"ו וכו'.

עכשיו הוא אמר זאת בגליל, אבל ה"דעש" ע"כ מתנהל כבר כמה חודשים. ולא בגלל שמישהו החליט שהוא המומחה בעניני בטחון, אלא שמענו זאת מכל המומחים בעניני בטחון - לא ה' אפילו אחד ויחיד שאמר שמצד בטחון מותר לסטור "שעל" משטח מסויים.

ואלו שאמרו תמיד שיש ליישב את הגבולות - אמורים כעת לא ליישב את הגבולות כדי לא להגיד את הגוי, ועי"ז יתכן שייכילו לפעול משהו אצל הגוי, עכ"פ שלא יהי' יותר קשה; ואחר-כך מתוכיחים האם צריך לומר את-זה בגליל או שיש לשותק, האם הוא הי' צריך לומר זאת או השני וכו'.

אך מובן בפטרות - עד שאפי' בן חמש" גם מבין זאת - שכשמדאגים לגוי שמתפתעלים ומפחדים ממנו, הוא חושב שזו הדמיונות לדרוש יותר, ועליו רק להראות יותר תקיפות.

וכפי שרואים זאת בפועל: אמרו שכל יהודה ושומרון שייכים ליהודים, אך בבת אחת ובחדא מחתא אמרו שלא יישוב את הגבולות, אלא ינהלו משא-ומתן וישקלו מה אומרת ולעה זו ומה אומרת ועדה אחרת וכו'.

ולא כולעת הטועים שיעי"ז ישאו חן בעיני הגוי ובמלל זה הוא יתן משהו, או עכ"פ לא יעשה דברים גרועים יותר - ראו בפועל שיעי"ז המוענו על עצמם לחץ נוסף, עד לאופן שאמרו שאם הם רוצים נשק, הרי-זה מותרת בנתנת נשק לשונאי ישראל רח"ל! זו הפעם הראשונה שמקשרים זאת יחד!

ומתי זה נהי' - כששמעו דבר והיפוכו: מחד גיסא אמרו שיהודה ושומרון שייכים ליהודים, ומאידך גיסא, בנוגע למעשה - פחדו לזוז ממקומם ונשארו בדיוק באותו המעמד ומצב שהיו בו כמה חודשים לפני-זה, ומכריזים בגלוי שגם בעתיד לא יזוזו ממקומם!

ולאחרי שדחקו אותם לקרי - הם אמרו שהכינו תוכנית כיצד לבנות ערים גדולות, שלשם כך הרי זקיקים לעשרות-אלפי אנשים, וא"כ צורכים לחכות עד שיהי' כזה מספר אנשים וכו' וכו'.

והמותרת זה שרצו להשלות את עצמם ואת אחרים שזוהי הדרך הנכונה לשלום, עכ"פ להתכוון לשלום, עכ"פ לא להגדיל את חסונה, רח"ל - איז ראו בפועל מה אמרו המומחים לעניני בטחון לפני חודשים ושנים: שכל סימן של פחד והיסוס - מגדיל את חלחין.

אשר על כן, יש לעשות מעשה בפועל - שעל-דיל-זה רואו שמתכוננו באמת שכל ארץ ישראל לגבולותיה היא עכשיו ענין של בטחון ממש עבור שלוש וחצי מיליון יהודים.

אמנם "לא ינום ולא יישן שונמר ישראל" - אבל הקב"ה רוצה שיישעו גם פעולות בדרך הטבע, עכ"פ באצבע קטנתו, כפי שהוא רואה בתורתנו הקדושה, "תורת אמת" שכאשר

ליושב מיד את הגבולות בפועל

פרסום ראשון כלשון הקודש - בעריכת מערכת "ידי המלך"

דובר כבד כמה פעמים בונגו לענין של "שלימות הארץ", שה' צריך ליישב מיד את כל הגבול המזרחי של ארץ הקודש, ולא לעשות שום תכניות לשנים הבאות - שיבנו שם כמה ערים (שלוש, ארבע או שש ערים וכו'וצא-בזה) - משום שלזה דרושים כמה שנים, ובניתיים נמצאים בסכנה, רחמנא-לצלן.

וכמדובר כמה פעמים, שאפשר לעשות זאת "בשעתא חדא וברגעא חדא", ישנם מספיק אנשים המוכנים לה, יש מספיק נשק ואין התנגדות מאף אחד - חוץ מה'ט'הרסיד ומחורבך ממך יצא", אותם מספר יהודים מבולבלים, שמצד זה שהם נמצאים בגלות פנימית עמוקה, הם אינם יכולים לפעול בצעמם לעמוד בקומה זקופה ולא להתפעל מ"עולה נדף" - בגמל שהוא נידף על-ידי הגוי.

ורוצים להשלות את-עצמם בענינים של שטות - שאחת מהטטריות היא: שכשישיעמדו בקומה זקופה, יוגזזו את הגוי הגדול, מה-ש'אין-כן כשייעמדו באופן ד"שה פזורה" (לא מצד המעלה שבדבר, אלא כ"שה" שהיא כ'אסקופה הנדדסת לפני הגויים, רחמנא לצלן) (לא על אף יהודי), היינו, שידא לו שלא ממשככים הלאה, ולא עושים את הענין החיוני שפנימיים לעשות - אזי הגוי לא יהי, 'ברוגז', ואז יפעלו אצלו כל מה שרוצים לפעול (עכ"פ שלא יעשה שום ענינים הנוגעים לענינים כבדים).

ורישלו כאלו שהם גם פחדנים, או כאלו שמתפעלים מהמעללים, או כאלו שמתפתעלים מאותם שיש להם קול חזק בגמיות ובמילא צועקים חזק - שכדי לא להגזיז את הגוי הם ידחו את יישוב הגבול, ויאמרו שעושים תוכניות לבניית ערים גדולות במשך הזמן, שלכל תוכנית דרושים כמה חודשים ושנים, ובניתיים ישאר חלק מהגבול באופן פתוח - ולכן הם בטוחים שאומות-העולם עכ"פ לא יעשו דברים שעד-עתה לא עשו!

וכמדובר כמה פעמים, ענין זה נוגע לבטחונם של שלוש וחצי מליון יהודים הנחוצים הנמצאים בארץ הקודש. וכפי שהכריז מי שמומחה לעניני צבא (בשם כל הצבא), שאם ימסרו שטח אזי אין אפשרות להגן על הארץ כולה.

ואפילו אלו שעשו "דיעש" מהכרזה זו, לא הדיעישו משום שזה לא נכון, אלא הכל מורידם שהוא המומחה בענינים אלו, ושהוא אמר את האמת כפי שהיא מצד הבטחון, אלא ה"דיעש" ה' האם היתה לו חדשות לומר זאת, או שה' עליו לשתוק.

- מדובר על הגנתם של שלוש וחצי מליון יהודים, ובכל זאת מתבוננים האם לפי ה"פרוטוקול" ה' ה'רות לומר את מה שאמר, או שה' עליו להודיש ולשאת על-עצמו את האחריות להגנת הגבולות!

הרב אליהו שליט"א: האמונה וההשתוקקות לביאת המשיח כוללת גם שיבוש מהלך, תיכף ומיד.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: גם פרט זה מביא הרמב"ם בספר ה"ד - "הבטיחה תורה שסוף ישראל לעשות תשובה בסוף גלותו ומיד הן נאלצו²⁷, "מיד" דייקא.

הרב אליהו שליט"א: בפנים הקודמות דיברנו על המשיח, והיינו צריכים לעשות החלטה, פסק-דין, שמשח צריך לבוא מיד.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: כפי הרשום בוכדורי - הדגשתי אצל²⁹ גם ע"ד הצורך **לספק דין** - שמשח צדקנו צריך לבוא תיכף ומיד, כולל כמובן במעמד זה - שנמצאים כאן יותר משלשה רבנים, ובניהם - רבנים מארץ ישראל, אשר, "אין תורה כתורת ארץ ישראל³⁰, ובפרט תורת הנה, ותורת הראשון לציון (ב"ציון) מופא - "דאשון לציון".

הרב אליהו שליט"א: "ובא לציון גואל³¹. כ"ק אדמו"ר שליט"א (בחי'ד): "ובא לציון גואל" - נאמר בלשון עתיד, וצריך שיהי כבר בלשון עבר, עכ"פ רגע א' לאחריו זה!

במדברי חז"ל מצוינו שמשיח צדקנו (אליהו הנביא) יתגלה תחילה בגלגל³², ובגלגל מופא - בטבריא³³, ש"טבריא³⁴ ראייתה³⁵. אבל, איש לא יקפיד גם אם אליהו הנביא יבא בחי' לארץ, אפילו בברקלקין, ולמחרתו יבא משיח לטבריא.

הרב שפירא שליט"א: כשמשיח יבוא - ימצאו עצה לכל דבר, רק שיבואו כשמשיח יבוא - ישתאו גם טבע השלם, יהי' אור גדול יותר, וראיית העיניים תהי' טובה יותר, ובמילא, ויכלו גם לבדוק יותר מהלך.

* * *

כ"ק אדמו"ר שליט"א: . כיון שספר הרמב"ם הוא חלק מהתורה שנאמר בה 'הפך בה והפך בה דכולא בה²⁶, הרי, בכל פעם ופעם יש להוסיף בהלימוד עוד פרט, עוד דיוק וכו', ובפרט כשנמצאים בעקבותא דעקבותא דמשיחא, ואם לא נכשיו אמת?

ברמב"ם שם ישנה הדגשה נוספת - "כל מי שאינו מאמין בו או מי שאינו מוחה לביאתו כ"י", היינו, שהחיה הוא לא רק **להאמין** בביאת המשיח, אלא גם **לחכות** לביאתו, וכמ"ש בה"ג עיקרים 'אני מאמין בביאת המשיח . . אחכה לו בכל יום שיבוא'.

הרב שפירא שליט"א: האמונה בביאת המשיח והצפ"י לביאתו - הוא בהא תליא, כלומר, אם אינו מוחה לביאתו, ה"ז הוכחה שאינו מאמין בו כדבעי, כי, אילו היתה האמונה שלו כדבעי, איך יתכן שלא יחכה ויצפה לביאתו?... אם אתה מאמין שישנה טובה גדולה כזו - איך יתכן שאינך משתוקק מוחה ומצפה לטובה כזו?... ואם אינו משתוקק מביאת המשיח, חסר באמונה שלו!

26) אבות פ"ה מ"א. 27) ה"ל תשובה פ"ג ח"ה. 28) אור ה"ל פ"ב פ"ה תדעיה, כ"ז אדר שני החתמים. 29) ה"ל ה"ל פ"ג. 30) ה"ל פ"ג ד. 31) ישע"י נט, כ. 32) זור ה"א קיט א. ח"ב ז. ט. ור"ש א. רב. א. 33) ראה נצ"ח פ"ג ש"ב (ג. ב. ד. א). נצ"ח פ"ג לחה ש"ב. ור"ש. ד"ב"ז לרמב"ם ה"ל סתהדין פ"ד ח"ב. 34) מגילה ג, א. 35) ולחנה"ר, שמשיח קשור עם ענין הראי - כידוע שלימוד התורה דמשיח צדקנו יהי' באופן של דאלי (ראו לקי"ת צו י"ג א. ובפ"ח).

אופן הכניסה לארץ בגאולה

"כי תבוא אל הארץ ג' ושבתה הארץ שבת לה" (כהר כה, ב)
והנה, נוסף על האמור לעיל בפירושו ד"כ תבוא אל הארץ ג' ושבתה הארץ שבת לה", שהכניסה לארץ חדרה בכוונה הפנימית ד"שבתה הארץ שבת לה" – יש לפרש גם כפשוטו ממש, ביחס לכניסה לארץ בגאולה העתידה:

הכניסה לארץ בגאולה העתידה לא תהי' באופן של כיבוש ומלחמה, בכניסה לארץ בפעם הראשונה, שבע שכבשו ושבע שחלקו – אלא, מתוך מנוחה, "בשובה ונחת", ותיכף ומיד.

נוסף לזה, לא יצטרכו לעבודה ד"שש שנים תזרע שדך ושש שנים תזמור כרמך" – שהרי "עתידה ארץ ישראל שתוציא גלוסקאות וכלי מלח", אשר, עם היותם "גלוסקאות וכלי מלח" שיצאו מ"הארץ" (לא מהשמים), מ"מ, לא יהי' צורך בפעולה טבעית כדי להשגם, מכיון שארץ ישראל תוציאם בדרך נס, כך, שלא יהי' צורך להמתין משך זמן.

[בנוגע ללידה, "עתידה אשה שתלד בכל יום" – הרי, מכיון שצריך להיות עיבוד תחילה, לכן, גם לעתיד לבוא יהי' דרוש משך זמן, אלא, שבמקום ס' חדשים יהי' העיבוד במשך ס' שעות (כמבואר ברשימות הצי"צ), אמנם, בנוגע לגלוסקאות וכלי מלח", מכיון שלא שייך בהם ענין העיבור, לא יהי' צורך להמתין ס' שעות, ואפילו לא ס' רגעים, אלא, תיכף ומיד ממש].

ועפ"ז, בכניסה לארץ בגאולה העתידה – מכיון שלא יצטרכו להמתין לכיבוש ותחילה, ולשש שנים של עבודה בשדה ובכרם – הרי תיכף ומיד, "ושבתה הארץ שבת לה" **כפשוטו**; ורק לאחר ז', מכיון שצריך להיות דירה **בתחתונים** דקא, יהי' גם "שש שנים תזרע שדך" – באופן ד"יעמד זרים וענו צאנאם ובי נכר אכרעם".

וגם ענין זה שייך במיוחד לרשב"י, בעל ההלולא דל"ג בעומר – ע"פ המסופר בחז"ל שרשב"י ה' "עלומד בסיים" (שלקו שלחוחו לרומי כו'), ועד כדי כך, שאצל רשב"י לא הי' ענין של חורבן גלות (כפתגם אדמו"ר הזקן), ועוד וניקח, כאמור, ש"בהאי חיבורא דילך". יפקחו ב' מן גלותא ברחמיים", שאז יהי' "כי תבוא אל הארץ ג' ושבתה הארץ שבת לה" – כפשוטו ממש.

והרי' שע"י מעשינו ועבודתינו באופן ד"שבתה הארץ שבת לה", שעושים מכל עניני ארץ "שבת לה" – נוהג לקיים היעוד "כי תבוא אל הארץ ג' ושבתה הארץ שבת לה" בפועל ממש.

המעלה בלימוד התנויה בחדיו

אצל הקב"ה שייך הענין ד"טרם יקראו ואני אענה", היינו, ששמיעת הדברים היא קודם אמירתם, אבל אצל בני אדם לא שייך ענין כזה, ולכן, האופן המרוב ביותר ("קרוי . מאד") הוא – רגע כמימרא.

וזוהי המעלה שבלמוד התנויה על גלי חדיו – שבאותו רגע שהדברים נאמרים, נשמעים הם בכל העולם כולו, עד "קצה השמים" (באופן ד"קרוי . מאד"). וכל זמן שלא זכינו ללימוד התורה מפי משיח צדקנו ומפי הקב"ה – לא יזכנו לימוד התורה באופן "קרוי" יותר (בין אמירת הדברים לשמיעתם) מאשר רגע כמימרא (כפי שזה בלימוד התורה על גלי חדיו).

(משיחת ש"פ אמור היתשם"ב – בלתי מוגה)

כשאינו מבין, צריך לעשות "סומל" שישבחו לו...

מכיון שמשיח צדקנו עדיין לא בא – הרי זו הוכחה שעדיין חסר משהו ב"מעשינו ועבודתנו", ובמילא, צריך להוסיף ב"מעשינו ועבודתנו" עוד פעולה ועוד פעולה כו'.

[אין הכוונה לומר שהחסרון במעשינו ועבודתנו בתור סיבה לעיכוב הגאולה ה"ע **מוזב בשכל** – מכיון שהאמת היא שאין זה **מוזב בשכל**, והרי, ע"פ תורה צ"ל (לכ רק "נעשה", אלא) גם "נשמע", נשמע ונבין, כלומר, שההתחלה היא אמנם בהענין ד"נעשה" (הקדו"מ נעשה לנשמע), לקיים בשביל, בפועל עוד לפני שמבין בשכל, אבל, לאחר הקיום בפועל צריך להשתדל להבין בשכל, וכשאינו מבין, צריך לעשות "סומל" שיסבירו לו... ועוד ועיקר – בדו"ד" – לעשות כל מה שביכולתו לבטל הגלות ולהביא בפועל את הגאולה (שזה לא יצטרך חסברים על עיכוב הגאולה), ע"י ההוספה ב"מעשינו ועבודתנו"].

(משיחת ש"פ אחו"ק, י"ג אייר ה'תשס"ח – בלתי מוגה)

לגמור "להכניס" ולגלות את האליף

ויהי'ד שע"י העבודה של לגמור "להכניס" ולגלות את האליף ב"גולה" – ה"ז יביא מיד את הגאולה, תיכף ומיד ממש, כך שכפי שבני" עומדים במעמדם ובמצבם עכשיו ממש, בלבשים ובגדים שלמים, אפילו אם הם עדיין "בגדים צואים", כי הגאולה באה באופן שלא עכב אפילו כהרף עין, ורק לאחר הגאולה "זייאמר ג' חסירו הבגדים ג' מעל"י, ועלכ"ל כשזה מדובר בנוגע ל"עמך כולם צדיקים".

(משיחת ש"פ אמור, כ' אייר ה'תש"א – מוגה)

להוסיף באהבה ישראל

. . . בנוגע לפועל: "אע"פ שנמצאים בגלות, וברושך כפול ומכופל דעקבתא דמשיחא, והחלמלות וחסרותי דנ"ח ב' כו' מחמבדים תמיד, צריך לדעת – שאדברה: דקא במצב זה נחתת התורה תוספת כחות לתקן את החסרונות שעלולים להיות מצד מיעוטי הלכות, ע"י שבי"ע מוסיפים ביתר שאת ובתור עוז בעבודתם, ועי"ז נעשה – "התפלל בו כי טוב" (למעלה מהטוב שישנו כאשר אין העלמה).

צריך לדעת שכשנמצאים בגלות, יש לכל יהודי בשלימות את חלקו בארץ ישראל, ויתירה מזו – "קדש הקדושים", ובאופן שהקב"ה נעשה "חלקו ונחלתו", וכידוע פתגם רבותינו נשיאנו שהתשמה מלכותה ללא הלכה לגלות כו'.

ואין הדבר תלוי אלא ברצונו – שזה יהי "אצלו בגלוי, בחייו היום-יומיים".
ובפרט בעמדתו במי הספירה (ובשבת השלישית דהספירה), שאז ישנם כחות מיוחדים לתקן את המדות, וכל העניינים הדרושים תיקון.

ובמיוחד – תיקון כל הענין ד"לא נהגו כבוד זה לזה", ע"י ההתברות האחד עם השני, מתוך שלום וידידות, ועד – לטוב למסקנה, ואדברה – עי"ז ש"אין דיעותיהם שוות", המסקנה היא יותר נכונה. ונאפילו באם נשאר ענין שא"א להתדבר עליו – הולכים לשלישי המכילי, רבני המקום, ומתנהגים לפי הוראתם ופסקי-דינים – כפי הסדר ע"פ תורה, כמובן וגם פשוטו].

ואדרבה: בימים אלו דספירת העומר הוא זמן המתאים להוסיף בכל הפעולות דאהבת ישראל וקירוב הלבבות (ובמל"ש לתקן את החסרון שבזה).

ועוד והוא העיקר: להוסיף בכל העניינים בתורה ומצוות, לימוד התורה, גמלה תורה [כולל – לחזק הלימוד דפרקי אבות בשבתות אלו] ופנימיות התורה [ובהדגשה – בעמדתו בסמיכות ליום ל"ג בעומר, יום שמתחיל של רשב"י, מ"ת דפנימיות התורה, שרשב"י הוא מקור הגלוי דפנימיות התורה, ובהא סיפרא דילך דאיתו ספר הזוהר].

ובפרט – להוסיף שיעורי תורה חדשים ברבים [כמודגש בפרק דשבת זה "עשרה שישבגים ועוסקים בתורה", ובפרשתנו – "ונקדשתי בתוך בני ישראל", אין עוד פחותה מעשרה], נוסף להתמדה בשיעורים הקבועים,

כולל גם – סיומים בתורה [י. ו"אדול תלמוד שמביא לידי מעשה" – חוספה בקיום המצוות בחזיר, ולקבל החלטות חדשות בכל הפעולות טובות בעיני יחדות, ובכלל – הפצת היחדות והפצת המעיינות חוצה.

וכל זה ימרח עוד יותר את בנין בהמ"ק השלישי בפועל, למטה מעשרה טפחים, בית נצחי, מקדש אדני-כוננו ידיו, ושם נעשה לפניד קרבנות כו' כמצות רצונך, וכל זה – תנחף ומיד ממש.

ועד כדי כך, שהעולם כולו יזעק – "אבן מקיר תועק" – "שבת לה", כדאיתא במדד "לעתיד לבוא אם אדם הולך ללקוט תאנה בשבת היא צווחת ואומרת שבת היום", ועד"י בנוגע לשנת השמיטה, "שבת לה".

(מש"ח ש"פ אמור ה'תשס"ז - בלתי מוגה)

המאולה היא טובתו של הקב"ה יותר משל בני

. . . ויש להוסיף, שיענין זה גופא (שלעצתו לבוא יהי קיום המצוות "כמצות רצונך") מהורה טעם וסיבה למה ולו"ז את המאולה – לא רק לקיים בקשתם ורדישתם של ישראל שצויעקים "עד מתו" . . . כלומר, בשיביל טובתם של ישראל אלא גם (ובעיקר) בשיביל טובתו של הקב"ה, כיון שלע"ל יהי קיום המצוות "כמצות רצונך".

משל למה הדבר דומה – לאדם שעושה טובה לחבירו, שהוא בעצמו נהנה מעשיית הטובה עוד יותר ממה שחבירו נהנה. ועד"י בנוגע להקב"ה (ע"ד דרשת חז"ל על הפסוק "מגיד דבריו ליעקב גו'", "מה שהוא עושה הוא אומר לישראל לעשות") – שעיל"י שעושה טובה לישראל לתת להם כל המצטרך להם, לפי הישג יד תנות, עד להצורך הכי עיקרי, גאולה האמיתית והשלילה – עושה טובה גדולה יותר לעצמו, כיון שעיל"י מתמלא רצונו בשלימות ("כמצות רצונך").

והעיקר – שיהי כן בפועל ממש, ותיכף ומיד ממש, ביום הש"ק זה, ובפשטות – שעוד לפני קרה"ת, תפלת מנחה ואמירת פרקי אבות [מיד לאחר אמירת ברכה אחרונה – כדי שלא תתעורר שאלה בנוגע לאמירת ברכה אחרונה כו', ובפרט שעדיין לא התקיים דיון ושק"ט בענין זה בה"כניוס תורה" . . .] – באים "עם ענני שמיא" לארצנו הקדושה, לידושלים עדי הקדש ולבית המקדש השלישי, ללשכת הגזית, מקום מושבם של הסנהדרין, שבהם "עיקר תורה שבעל פה", ושם לומדים תורה מהקב"ה (ביחד עם משה ש"ק"בל תורה מסיני ומסרה כו') – "תורה חדשה מאתי תצא", בגאולה האמיתית והשלילה ע"י משיח צדקני, תיכף ומיד ממש.

(מש"ח ש"פ אמור, מב'ה"ז אייר ה'תשס"ט - בלתי מוגה)

